

LBRIS

We know
books

KRISTA & BECCA RITCHIE

**O PARTE
DIN MINE**

SERIA
ADDICTED
#3

Capitolul 1

LILY CALLOWAY

Dintre toate zilele posibile, bineînțeles că am
rămas blocată în trafic într-o zi foarte importantă pentru mine.
Încerc să n-o bat la cap pe Nola, șoferița familiei mele, și să n-o
grăbesc. Deja e clar c-o să ajung cu întârziere la casa pe care o
împart cu Rose. Mă foiesc nerăbdătoare pe bancheta din spate
și-i trimit rapid un mesaj surorii mele.

A ajuns deja?

Te rog, nu-mi spune că e acolo! Te rog să nu-mi zici c-am
ratat venirea lui acasă! Aș fi vrut să-l aștept pe veranda albă a
casei noastre din Princeton, New Jersey: avem lângă noi kilo-
metri întregi de teren plin de vegetație bogată, un lac albastru,
limpede precum cristalul. Casa are obloane negre. Singurul

lucru care-i lipsește e stereotipicul gărdulețul alb. Îmi doream să-i fac turul livingului confortabil și al bucătăriei, apoi să-l conduc la etaj, spre dormitoare. Lo nu va sta într-una dintre cele două camere de oaspeți. Pentru prima dată de când ne știm, va locui cu mine în cameră.

Poate că la început ne va stânjeni ideea de-a împărți un singur pat și o singură baie, zi și noapte, de a coabita și în afara bucătăriei. Relația noastră va fi sută la sută reală. Lo nu va mai da pe gât pahare de whisky înainte de culcare. Voi fi capabilă să-i cer răspicat să nu mai bea. Iar el mă va împiedica să mă masturbez iar și iar, până la epuizare.

Trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt.

De trei luni încoace punem la punct acest plan. Iar dacă nu voi fi de față, să-l întâmpin, înseamnă că deja am dat-o în bară. După ce am stat departe unul de celălalt trei luni, am crezut că voi putea sărbători așa cum se cuvine ieșirea lui din clinica de dezintoxicare. Pe lângă faptul că-mi doresc cu disperare să-l ating, să mă țină în brațe, simt un val de vinovăție. *Te rog să întârzii, așa cum întârzii și eu!* Acesta e singurul meu gând.

Când primesc un SMS, simt un gol în stomac.

Își desface bagajul — Rose

Mă crispez și mi se pune un nod în gât. Îmi imaginez expresia lui când a deschis portiera. Probabil se aștepta să mă arunc în brațele lui și să-i plâng pe umăr. Iar eu nu sunt acolo.

Era supărat? îi scriu lui Rose.

Îmi mușc unghiile. Cea de la degetul mic începe să sângereze. De nouăzeci de zile îmi rod unghiile. Din cauza acestui obicei, degetele mele arată groaznic.

Nu părea supărat. Când ajungi? — Rose

Probabil că nu-i place deloc să stea între patru ochi cu el. N-au fost niciodată buni prieteni, și cu atât mai puțin de când am ales să petrec mai mult timp cu Lo decât cu ea. A fost amabil din partea soră-mii să accepte ca Lo să stea cu noi.

Peste vreo zece minute. — Eu

După ce-i trimit mesajul, caut numărul lui Lo în agenda telefonului. Ezit puțin înainte de a tasta în grabă:

Îmi pare foarte rău. Ajung în curând.

Trec cinci minute fără niciun răspuns. Mă foiesc atât de mult pe banchetă, încât Nola mă întreabă dacă e nevoie să se oprească undeva, ca să merg la toaletă. Îi spun că nu. Sunt atât de emoționată, încât probabil că nici vezica mea nu funcționează cum trebuie.

Telefonul îmi bătăie în mână și inima îmi sare din piept.

Cum a fost la doctor? — Lo

Probabil că Rose l-a pus la curent cu motivul absenței mele. Mi-am făcut programarea la ginecolog acum patru luni, pentru că doctorița e teribil de ocupată. Aș fi anulat-o, dacă aș fi fost convinsă că voi reuși să prind o altă programare cât de curând.

mele. Îmi cercetează trupul cu aceeași nerăbdare cu care îl privesc și eu. Înclină capul într-o parte și, în sfârșit, ochii ni se întâlnesc.

— Bună! îmi spune, cu un zâmbet uluitor.

Pieptul i se mișcă sacadat. Aproape că respirăm în același ritm.

— Bună! îi șoptesc.

Suntem destul de departe unul de celălalt. Ca în ziua în care a plecat la dezintoxicare. Mi-e extrem de greu să fac un pas și să mă apropiu de el. Am nevoie ca Lo să-mi vină în întâmpinare.

Se apropie și el, iar tensiunea se destramă. O puzderie de emoții îmi explodează în piept. Îl iubesc atât de mult! Mi-a fost atât de dor de el! Trei luni am suferit, știind că sunt departe de cel mai bun prieten al meu, în timp ce încercam să mă lupt cu pornirile mele sexuale. Aveam nevoie ca Lo să-mi spună că totul va fi bine.

Aveam nevoie să-l simt alături de mine, dar nici în ruptul capului nu l-aș fi îndemnat să întrerupă programul de dezintoxicare doar de dragul meu. Ar fi dăunat mult procesului de recuperare. Mai presus de orice, îmi doresc ca Lo să fie sănătos. Și fericit.

— M-am întors, murmură el.

Încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Cu toate acestea, ele tot se revarsă. Eu ar trebui să fiu cea care îi vine în întâmpinare și el ar trebui să fie cel care șovăie pe scările verandei. De ce suntem tot timpul anapoda?

— Îmi pare rău! îi spun, ștergându-mi lacrimile. Ar fi trebuit să ajung aici acum o oră...

Lo clatină din cap și ridică din sprâncene, de parcă ar vrea să spună: *Nu-ți face griji pentru asta!* Îl privesc din nou cu nesaț. Capăt un strop de încredere. Îi spun:

— Arăți bine.

Nu-mi dau seama dacă e complet treaz. Expresia aceea bine cunoscută — cea care pare să-mi sărute sufletul și să mă prindă cu totul în capcană — încă nu a dispărut din ochii lui. Dar, pe de altă parte, nu e abătut, nici învins, nici slab. Dimpotrivă, are mai mulți mușchi, iar bicepsii lui sunt de-a dreptul impresionanți. După o anumită discuție pe Skype, purtată cu ceva timp în urmă, știu că tot corpul lui arată la fel de bine.

Aștept să-mi spună că și eu arăt bine. Ochii lui mă cercetează din nou. Deodată, umerii lui se încovoie și fața i se schimonosește de durere. Clipesc nedumerită.

— Ce s-a întâmplat?

Mă uit în jos. Port blugi și o bluză largă, cu guler în V — niște haine obișnuite. Mă întreb dacă mi-am vărsat cafea pe pantaloni sau ceva de genul ăsta. Nu văd nimic ciudat.

În loc să-mi spună ce-l îngrijorează, face un pas înainte. Suferința profundă din ochii lui mă sperie de-a dreptul. Cu ce am greșit? Mă dau înapoi. Nu mi-am închipuit că azi voi avea o asemenea reacție. Aproape că mă împiedic și cad pe scări. Își încolăcește un braț în jurul taliei mele și mă trage la pieptul lui. M-a salvat de o căzătură în iarbă.

Mă prind de brațele lui. Mi-e teamă să-i dau drumul. Mă privește pătrunzător, apoi ochii lui coboară spre brațele mele... și apoi spre mâini. Îmi desprinde degetele de pe bicepsul lui. Mi se curmă răsuflarea. Îmi ridică mâna și îmi întoarce ușor cotul. Vrea să vadă îndeaproape ce am pe braț.

Dintr-odată, mă rușinez. Acum îmi dau seama de ce e nedumerit și supărat.

— Ce naiba, Lil?

Ieri, în timpul ultimei ședințe de terapie, mi-am zgâriat brațul până la sânge. Cel mai probabil, mâine o crustă va acoperi

rana roșie și urâtă. Deși unghiile mele sunt roase până-n carne, tot am reușit să-mi irit pielea.

Lo îmi cercetează unghiile. Nările lui freamătă. Încearcă să-și stăpânească supărarea.

— Nu-i mare lucru! Ieri am fost pur și simplu... anxioasă. Ședința de terapie a fost mai dificilă ca de obicei. Știam c-o să vii acasă și...

Acum nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau să mă țină în brațe. Vreau ca reunirea noastră să fie ceva memorabil, ca în filmul *The Notebook*. Dar anxietatea mea idioată și obiceiul meu prost au distrus scena perfectă pe care mi-am imaginat-o. Îmi trag mâna dintre degetele lui. Îi ating maxilarul. Încerc să-i abat atenția de la problemele mele.

— Mă simt bine, Lo.

Cuvintele sună un pic fals. De fapt, nu mă simt bine sută la sută. Ultimele trei luni au fost ca un test pe care, de multe ori, aproape că l-am picat. În unele momente, am crezut că ar fi mai bine să renunț. Și totuși am reușit. Sunt aici.

Și Lo e aici.

Asta e tot ce contează.

Mă cuprinde brusc în brațe și-și lipește trupul de al meu. Buzele lui îmi ating urechea, înfiorându-mă. Lo șoptește:

— Te rog, nu mă minți!

Sunt șocată.

— Eu n-am...

Dar nu mai pot vorbi. Lacrimi arzătoare mă copleșesc. Mă agăț de umerii lui și îl strâng tare, de teamă să nu se desprindă de mine și să nu mă lase pradă plânsului aici, în verandă.

Îngaim:

— Îmi pare rău. Nu pleca!

Se trage puțin înapoi, iar eu mă agăț și mai tare de el, disperată și speriată. El e colacul meu de salvare. Depind de el mai mult decât ar trebui să depindă un om de altcineva. El a fost constanta vieții mele. Fără el, o să mă prăbușesc.

— Hei!

Îmi cuprinde fața în palme. Ochii lui umezi mă readuc la realitate. Știu că-mi simte durerea la fel cum și eu o simt pe a lui. Tocmai asta-i problema: suferim atât de mult unul pentru celălalt, încât ne vine greu să spunem „nu”. E greu să alungăm din viața noastră viciile care ne ajută să înăbușim suferința fiecărei zile.

O lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Sunt aici, îmi spune Lo. Vom lupta împreună și vom învinge.

Da.

— Vrei să mă săruți? Îi cer.

Mă întreb dacă avem voie s-o facem.

Terapeuta mi-a înmănat un plic alb, în care a pus o listă cu toate limitările mele în plan sexual: ce ar trebui și ce n-ar trebui să fac. M-a sfătuit să nu o citeșc și să i-o dau lui Lo. Din moment ce ar trebui să fac eforturi pentru a crea o intimitate autentică — nu să fiu abstinentă —, e nevoie să renunț la dorința mea de-a controla ce se întâmplă în pat și să-l las pe el la cârmă. El va stabili totul și-mi va spune când să mă opresc.

Ca să mă asigur că n-o să încerc să mă fofilez și că lista ajunge unde trebuie, ieri i-am dat plicul lui Rose și i-am spus să i-l înmâneze lui Lo. Având în vedere cât de preocupată este Rose de procesul meu de recuperare, sunt sigură că a-i da lista a fost primul lucru pe care l-a făcut când Lo a intrat pe ușă.

Habar n-am de câte ori am voie să-l sărut, câte orgasme mi se permite să am sau dacă mi se permite să fac sex în altă parte

decât în dormitor. Sunt atât de obsedată în privința actului sexual și a preludiului, încât trebuie să stabilim niște limite clare, iar cea mai grea parte a procesului meu de recuperare va fi să le respect.

Lo îmi șterge lacrimile, iar eu le șterg pe ale lui. Aștept un răspuns, cu ochii lipiți de buzele lui. Vreau să le sărut până când gura începe să mă usture. Își apleacă fruntea și simt cum mă strânge de șolduri. Simt cât de ferm e trupul lui. Îmi doresc să se apropie odată de mine. Vreau să mă umple cu totul.

Nerăbdătoare, îmi ridic buzele spre gura lui. Aștept să-mi petreacă picioarele pe după mijlocul lui, să-și strecoare limba în gura mea și să mă lipească de peretele casei.

Dar el nu cedează în fața dorințelor mele.

Se lasă pe spate și întrerupe sărutul după câteva secunde. Am un gol în stomac. Lo rareori mă refuză când vine vorba de sex. Îi place să se joace cu pofta mea până când sunt udă și excitată la culme. Îmi dau seama că lucrurile sunt, într-adevăr, pe cale să se schimbe.

— O s-o facem în condițiile mele, îmi șoptește cu glas răgușit, profund.

Tot corpul îmi vibrează din cauza apropierii dintre noi.

— Te rog, Lo! Nu te-am mai atins de atâta vreme!

Vreau să-l ating. Vreau să mi-o trag până izbucnesc în plâns. Îmi imaginez scena asta la nesfârșit, torturându-mă cu gânduri pătimașe. Dar în același timp îmi doresc să fiu puternică și să nu mă reped la el de parcă Loren ar fi doar un trup care mi-a lipsit. El înseamnă mult mai mult pentru mine. Poate se simte jignit că tot insist să-l sărut? Poate o vede ca pe un semn rău?

— Îmi pare rău! Nu te vreau doar pentru sex... Ei, îmi doresc să facem sex, dar te vreau pentru că mi-e dor de tine... și te iubesc... și am nevoie...

Scutur din cap a neputință. Cuvintele mele sună absurd și disperat.

Îmi vorbește blând:

— Lil, relaxează-te!

Îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Crezi că nu știu că ți-e greu? Știam că ne vom lovi de acest moment.

Privirea îi poposește pe buzele mele.

— Știam c-o să vrei să mă săruți, știam c-o să vrei să ți-o trag. Dar nu se va întâmpla azi.

Dau iute din cap, în chip de aprobare. Urăsc cuvintele astea, dar încerc să le bag la cap și să le accept. Lacrimile mi se preling incontrollabil pe obraji, pentru că mă tem că nu voi putea să-mi stăpânesc impulsurile. Credeam că a sta departe de Lo va fi partea cea mai dificilă, dar, brusc, mi se pare imposibil să învâț să am o relație sănătoasă și intimă cu el. Vreau să profit de bărbatul ăsta în fiecare secundă. Dacă n-o fac, am fantezii neconținut. Cum să împiedic toate astea?

Respiră sacadat, ca și cum lacrimile mele îi provoacă suferință. Sunt de-a dreptul devastată. Mă simt coplesită de vinovăție, de rușine și disperare.

Degetele lui îmi apasă mai tare șoldurile, ca și cum vrea să-mi aducă aminte că e aici.

— Uite cum o să facem, îmi zice Lo. Te voi purta în brațe pe ușa asta. O să prelungesc fiecare clipă, până când vei fi epuizată. Și mă voi mișca atât de încet, că n-o să știi când s-au scurs ultimele trei luni. Iar ziua de mâine va fi la fel ca azi, și nimeni din universul ăsta afurisit nu va putea să-ți rostească numele fără să-l rostească și pe al meu.

Apoi mă sărută atât de înfocat, atât de pasional, încât simt că mă sufoc. Limba lui mi se strecoară printre buze, iar eu savurez

fiecare clipă. Îmi cuprinde ceafa în palmă și mă trage de păr. Tot corpul mi se înfioară.

Mă apucă de fund și mă ridică de la pământ. Îmi petrec picioarele în jurul lui. Îl strâng cu putere. Mă duce în casă, așa cum a promis. Îmi petrec brațele pe sub ale lui și-mi lipesc obrazul de pieptul lui vânjos. Ascult bătăile iuți ale inimii. Suntem atât de aproape, dar îmi doresc să fim și mai aproape.

Mă sărută pe creștet și mă duce în dormitorul meu, la etajul doi. De fapt, acum e dormitorul nostru. Draperiile baldachinului au fost trase în lături. Am o cuvertură alb cu negru și cearșafuri roșii. Lo mă lasă pe saltea. Întind un braț, îl apuc de tricou. Vreau să-l trag spre mine. Vreau să se întindă deasupra mea. Însă face un pas înapoi și clatină din cap.

Îmi aduc aminte: a zis că se va mișca încet. OK.

Picioarele îmi atârnă dincolo de marginea saltelei. Mă sprijin pe coate. Lo stă în fața mea.

— Sunt al tău. Întotdeauna voi fi al tău, Lily. Dar acum e momentul s-o spui tu.

Mă ridic în capul oaselor și-l cercetez cu privirea. De când îl știu, niciodată nu mi-a spus că sunt a lui. Nu m-a privit niciodată așa cum l-am privit eu pe el. Pur și simplu mi s-a *dăruit*. Și-mi dau seama că e timpul să îndrept lucrurile și să mă dăruiesc lui.

— Sunt a ta, îi șoptesc.

Un mușchi din maxilarul lui zvâcnește. Un zâmbet îi dă târcoale.

— O s-o cred când o să văd.

Mijesc ochii.

— Atunci, de ce m-ai pus s-o zic?

Se apleacă spre mine. Gurile noastre aproape că se ating. Își așază palmele de o parte și de alta a corpului meu, obligându-mă

să mă las puțin pe spate. Ezit să-l sărut. Cred că vrea să mă pună la încercare.

— Pentru că-mi place la nebunie să aud cuvintele alea.

Buzele mele se întredeschid. *Sărută-mă!* îl implor în gând.

Îi șoptesc:

— Sunt a ta.

Mă privește în ochi, prelungind momentul. Punctul nespus de sensibil dintre picioarele mele zvâcnește. Îl doresc enorm de mult. Vreau să-i simt trupul lipit de al meu. Îmi doresc să mă pătrundă, să-mi rostească numele la nesfârșit.

Cu ochii larg deschiși, într-o așteptare dureroasă, îngaim:

— Sunt a ta.

Brusc, îmi mușcă jucăuș buza de jos. Șoldurile lui mi se lipesc de abdomen. Îmi arcuiesc spatelul, ca să-i vin în întâmpinare. Lo nu se împotrivesc.

Își scoate tricoul și-l aruncă deoparte. Nu apuc să-mi trec palmele peste pieptul lui vânjos și peste abdomenul muscular, fiindcă își împletește degetele cu ale mele. Își proptește un genunchi pe saltea și mă trage mai sus, pe pat, până când ajung cu capul pe pernă.

Se urcă deasupra mea. Mâinile lui le țin captive pe ale mele. Apoi îmi întinde brațele deasupra capului, iar încheieturile noastre se lovesc de tăblia patului. Trupul lui zăbovește deasupra mea. S-a desprins de mine. Mă foiesc pe saltea. Inima îmi bate cu putere. Îmi doresc să fiu și mai aproape de el.

— Lo...

Nu cred că mai rezist mult. Îmi arcuiesc spinarea și încerc să-i întâlnesc din nou corpul, însă Lo înclină din cap, schițând un gest dezaprobat.

Rămân nemișcată. Dat fiind că trebuie s-o luăm încet, încerc să-l las să preia controlul. Buzele lui coboară, dar ezită să mă

sărute. Rămâne la distanță câtă vreme îmi descheie blugii. Îmi eliberează o încheietură și îmi călăuzește mâna spre fermoarul lui.

Da!

Îl trag cât ai clipi și îi scot jeansii imediat. E un gest familiar. Îi scot și pe ai mei, iar el îmi trage tricoul peste cap. Rămân în sutien negru și în chiloți asortați, din dantelă. M-am pregătit din vreme, fiindcă știam că azi se întoarce acasă.

Ochii lui îmi cântăresc cu nesaț corpul. Dă să-și scoată boxerii.

— Ochii la mine! îmi cere cu voce răgușită.

Mă uit lung la umflătura din boxerii lui.

— Asta și fac.

La drept vorbind, penisul lui *face parte* din el.

— Uită-te în ochii mei, iubire! Nu la scula mea! îmi cere amuzat.

Mă uit în sus. Lo își scoate boxerii. Felul în care mă privește aproape că mă amețește. Înghit în sec și nu mă pot abține să arunc pe furiș o privire acolo, jos. O, Doamne! Am nevoie de el chiar acum! Este excitat și la fel de dornic ca mine, și totuși are stăpânire de sine.

Eu nu am deloc.

Ar putea profita de nerăbdarea mea. Majoritatea băieților asta ar face. Dar, ca să mă ajute, trebuie să-mi controleze nerăbdarea și obsesia de-a o face din nou. Și din nou. La nesfârșit. Spre deosebire de a lui, dependența mea nu e o stradă cu sens unic. Am nevoie de corpul lui pentru a-mi satisface dorințele nesănătoase.

Prin urmare, Lo trebuie să-mi spună *nu*, la un moment dat. Sper că n-o să mă refuze curând.

Se apleacă din nou, iar buzele lui încep să-mi coboare de la gât spre buric, mușcând, ciugulind, lingând. Mă agăț de spatele lui. Un geamăt prelung se luptă să-mi scape din piept.

Mă sărută pe șold și-mi scoate ușor chiloții. Simt aerul rece pe cele mai intime părți ale mele. Mă aștept ca buzele lui să mă încălzească acolo. În schimb, Lo se trage puțin în spate și-mi desface copcile sutienului. Bretelele îmi alunecă încet pe brațe. Atingerea nespus de delicată îmi torturează nervii. Își trece limba peste sânii mei și mă sărută din nou, apăsător. Apoi mă cuprinde într-o îmbrățișare strânsă. Sânii mi se lipesc de mușchii lui, iar membrele noastre se întrepătrund. Îmi încolăcesc picioarele pe după mijlocul lui. Mor de nerăbdare să mă pătrundă. Dar mă țin strâns lipită de pieptul lui, așa încât să nu-i pot atinge penisul.

— Sprijină-te pe tălpi! îmi cere.

— Dar...

Buzele lui îmi ating gura foarte ușor. Apoi gura lui se îndepărtează. Mi-ar plăcea să mă sărute mai apăsător.

— Sprijină-te pe tălpi, Lil! Dacă nu te miști, o fac eu în locul tău.

Perfect! Mie îmi convine. Lo îmi vede licărirea din ochi. Îmi apucă piciorul drept și-mi îndoiaie genunchiul, împingându-mi călcâiul sub fund. Când întinde un braț spre piciorul meu stâng, mâna lui îmi urcă pe coapsă și-mi atinge fundul. Doamne!

OK. Acum stau pe călcâie și încerc să nu-mi dau drumul înainte ca Lo să intre în mine. Ce mă fac dacă terapeuta mea a scris în listă că am voie să ajung la orgasm *o singură dată*? Lăsând laoparte faptul că așa ceva mi se pare o adevărată tortură, sper ca azi să fac sex cu Lo, așa că nu voi strica momentul pierzându-mi mințile încă de la preludiu.

Stau cu spatele drept. Corpul lui nu și-a schimbat poziția. Inimile noastre bat una lângă cealaltă. Apoi Lo îmi cuprinde obraji în palme.

— Respiră! îmi spune. Nu uita să respiri!